

ατόμου; Δὲν ἐπανερχόμεθα εἰς τοὺς μεσαιωνικοὺς χρόνους; Δὲν ἐπαναφέρομεν τὰ φεουδαρχικά ἤθη; Δὲν μεταφυτεύομεν τὴν Ἰρλανδίαν ἐν Ἑλλάδι;

Ὅ,τι ἔκαμεν ἡ Ἰταλία ἤδη ἀπὸ τοῦ 15. αἰῶνος, ὅ,τι ἔκαμεν ἡ Γαλλία διὰ τῆς μεγάλης γαλλικῆς ἐπανάστασεως, ὅ,τι ἀπολαμβάνουν αἱ Βόρειαι χώραι καὶ αὐτὴ ἀκόμα ἡ Ῥωσία, δὲν θὰ τὸ ἔχωμεν ἐν Ἑλλάδι; Ἐπεραν παράδειγμα τὸν Νόελ καὶ τὸν Παπαρρηγόπουλον καὶ κάμποσους ἄλλους κτηματίας χωριῶν ἐν Βύβλῳ, ἐν Φθιώτιδι, ἐν Ἀττικῇ. Καὶ τί μὲ τοῦτο; Ἡ μία ἀρχὴ καταστρέφει τὴν ἄλλην; Τὸ ἄδικον ἐν Ἑλλάδι μεταβάλλει εἰς δίκαιον τὸ ἄδικον ἐν Ἀρτῇ; Καὶ τί ἄλλο εἶναι τὸ ἀγροτικὸν ζήτημα τῆς Ἰρλανδίας ἢ ἀπαράλλακτον τὸ ζήτημα τῆς Ἀρτῆς; Καὶ εἰκεὶ ὑπάρχουν ἐνοικιασταὶ βραχυπρόθεσμοι σμικροτοτῶν κτημάτων, εἰς οὓς οἱ ἰδιοκτῆται παρέχουσιν οἰκίσκους πρὸς κατοικίαν, καὶ τοὺς ὁποίους δύνανται ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν ἢ ἀπὸ ἑτοῦς εἰς ἑτος, ὡς ὁ κ. Καραπάνος, νὰ διώξουν ἀπὸ τοῦ κτήματός των. Ἐπρεπε λοιπὸν, κύριε Οἰκονομίδῃ καὶ κύριε Ψαρεῖ, ὁ Βράϊτ καὶ ὁ Γλάδστον καὶ ὅλον τὸ φιλελεύθερον κόμμα νὰ καταφύγωσιν εἰς τὰ ἐλεεινά σας σοφίσματα καὶ νὰ εἰπωσι: δεκαετία παρήλθεν ἡ παραγραφή εἰναι πλήρης· οἱ Ἰρλανδοὶ ἀγρόται ὀφείλουν νὰ ἐξακολουθῶσι δουλεύοντες τοῖς κυρίοις των; Ἡ ἔπρεπε νὰ καταφύγωιν εἰς τὸ νορμανδικὸν δίκαιον, ὡς σεῖς εἰς τὸ μουσουλμανικόν, εἰς τὸ δίκαιον τῆς κατὰκτῆσεως, καὶ νὰ μὴν ἀποπειραθῶσι τὴν λύσιν τοῦ ἀγροτικοῦ ζητήματος διὰ τῆς βαθμιαίας δημιουργίας ἰδιοκτησιῶν, δημιουργίας ἰδιοκτησιῶν, ἀκούετε, κλεινοὶ νομοδιδάσκαλοι; Διὰ τοῦ νόμου τοῦ 1870 ὁ μέγας Βράϊτ ἐδημιούργησεν 10,000 ἰδιοκτῆτας, οἵτινες ἐπρόκειτο νὰ ἐξοφλήσουν τὰς ἰδιοκτησίας των ἐντὸς τριακονταετίας.

* *

Τὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν ἐξαντλεῖται οὔτε εἰς ἓν, οὔτε εἰς

δέκα ἄρθρα. Εἶναι τὸ σοβαρώτερον τῶν ζητημάτων διὰ τὰς ἐπὶ ἐπαρχίας καὶ ἐστὲ βέβαιον, κύριοι γαιοκτῆμονες τῆς Ἑλλάδος, θὰ ἐπεκταθῇ καὶ ἐφ' ὑμᾶς. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Καραπάνου, τοῦ Κουμουνδούρου, τοῦ Τρικούπη, τῆς Ἑθνικῆς Τραπέζης, τῶν περικοῶν, τῶν ὀλίγων μεγαλοκτηματιῶν, τῶν ἐγωϊστῶν δικηγόρων καὶ τῶν ἀφιλοτίμων δημοσιογράφων τὸ ἀγροτικὸν ζήτημα δεόν νὰ ταφῇ ὑπὸ τὸν κιστὸν ἢ τὰς ῥοδοδάφνας τῶν ἡχηρῶν λέξεων τοῦ δικαίου, τῆς ἐνστάσεως, τῶν παραγραφῶν, τῶν ταπεινῶν, τῶν χοδῶν καὶ τοῦ Σερῆ· ἐνῶ καθ' ἡμᾶς, οἵτινες νομίζομεν ὅτι διερμηνεύομεν τὴν φωνὴν τοῦ ἀληθινοῦ δικαίου, τὸ ἀγροτικὸν ζήτημα ὅπερ ἐγεννήθη ἐν Ἀρτῇ, καὶ θὰ γεννηθῇ καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ θὰ ἐξαπλωθῇ καὶ ἐν Ἑλλάδι, δυνατόν μὲν νὰ προαγγέλλῃ ἀρχὰς ὀδίνων, ἀλλ' ἐκ τῶν ὀδίνων αὐτῶν θὰ πηγᾷ νέα δημιουργία παραγωγικὴ δυνάμεων καὶ εὐημερίας διὰ τῶν τόπων μας.

Καλεῖσθαι.

ΡΩΜΑΙΙΚΟ

Πῶς πάει τὸ Ῥωμαίικο;... λαμπρά, ὡραία, θεῖα!

Λόγο κακὸ κανέναν μας δὲν ἔχει νὰ εἰπῇ...

Νὰ δὰ ποῦ μπαίνει ὁ στρατὸς καὶ μέσ' ἰστὴ Θεσσαλία, χωρὶς νὰ κόψῃ ἄνθρωπο καὶ οὔτε νὰ κοπῇ.

* Ἀν ὅμως καὶ γι' ἀσφάλεια καὶ τάξι ἐρωτᾷτε,

* Μπορεῖτε ὅπου θέλετε ἐλεύθερα νὰ πᾶτε.

dans la chambre de mama sans m'imaginer leurs baisers et leurs embrassements de tute la nuit. Voilà pour-quoi ils ne songent pas à l'établissement de leur fille. Ah! je m'enrage; c'est à pleurer amèrement. Du moins, est ce qu'on me laisse ma liberté? Toujours des grondements, toujours des injures, des recriminations, des scènes. Si je sors au balcon, mama survient bientôt;—Que voyez-vous là mademoiselle? Qui est ce monsieur? Pour quoi vous tenez votre mouchoir? Rentrez mademoiselle; vous nous porterez honte, mademoiselle. — Cependant, je sais bien que ce n'est pas moi qui porte honte à la famille; papa le sait aussi bien; et pourtant tous les deux ne me pardonnent pas la moindre amourette pour m'amuser un peu. Mon dieu! sauvez moi de leurs mains! Je ne puis plus, je ne puis plus.... Un mari! un mari!

III

Χθὲς εἶδον μακρόθεν τὸ μεϊδιάμά σου καὶ ἡλεκτρικὴ ἀναλαμπὴ διεπέρασε τὰ σκότη τῆς ψυχῆς μου· τὰ πτηνὰ τῶν ὁδῶν ἐκελάδησαν ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ ἡ αὔρα ἐστέναξε λιγυρὸν στεναγμόν· ἡ ἀκτὶς τῶν ὀφθαλμῶν σου ἐψαυσε τὰ βάθη τῆς καρδίας μου, ἥτις ἀνεσκήρτησεν ἐξ εὐφροσύνης καὶ ἠδονῆς· ἔστω εὐλογημένη ἡ ἀκτὶς καὶ εὐλογημένοι οἱ τοιοῦ-

τοι ὀφθαλμοί! Φεῦ! διατί εἶσαι τοσοῦτον ἐγγὺς τῆς ψυχῆς μου καὶ συγχρόνως τοσοῦτον μακράν; ὁ πόθος σου ἐμά-σανε τὴν καρδίαν μου, κόρη, καὶ ἡ κεφαλὴ μου κλίνει ὑπὸ τὸ βάρος πικροτάτων διαλογισμῶν. Πρὶν, σὲ ἐλάτρευον ἐν ἱπερφω μακαριότητι· τώρα ἐπεθύμουν νὰ σὲ ἱκετεύσω, νὰ χύνω τὰ δάκρυά μου ὑπὸ τοὺς πόδας σου, νὰ ἀσπασθῶ μετ' ὀδύνης τὰ κράσπεδα τῆς ἐσθῆτός σου, νὰ συντρίψω ἐμαυτὸν ἐνώπιόν σου εἰς μύρια τεμάχια, ἵνα ἀναπνεύσω, ὡς ὑπερτάτην ἀμοιβήν, τὴν παρθενικὴν ἀναπνοήν σου καὶ νὰ ζήσω ἐν γλυκείᾳ δουλείᾳ πησίον σου. Φεῦ! διατί ὁ ἔρως εἶναι ὀδύνη καὶ στεναγμός; Πανταχοῦ εἶμαι ξένος, ἐν μέ-σῳ τῶν φίλων μου ἄφίλος, ἐντὸς τῶν πόλεων ἔρημος, ἐπὶ τῶν ὁρέων δούλος καὶ ἐνώπιον τῆς συνειδήσεώς μου κατα-δεδικασμένος. Ἐσφαλὼν, διότι τοσοῦτον ἡγάπησα; Ποσά-κις ἡγωνίσθην νὰ κρατήσω τὴν καρδίαν μου εἰς τὰ ἀθῶα καὶ ἁγία αἰσθήματα λατρείας ἱερᾶς, λατρείας πλάσματος πρὸς τὸν Πλάστην, ὅπως ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας! Ἀλλ' ἡ καρδίά μου σὲ ποθεῖ ὡς ἡ φλόξ τὸν ἀέρα, ὡς ἡ χρυσάλλις τὸ φῶς καὶ ὡς ὁ θνήσκων τὴν πνοήν. Σὲ ἠγαπῶ, διὰ νὰ σὲ σφίξω ἐπὶ τὸ στήθος μου μέχρι συντε-λείας, διὰ νὰ βυθίσω τὸ βλέμμα μου εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου, ὡς εἰς πανόραμα οὐράνιον, ἵδῃ νὰ μεθυσθῶ εἰς τὴν εὐω-διαν τῶν χειλέων σου. ὦ! συγγνώμην, ἐάν οἱ πόθοι μου φέρωσι στίγμα εἰς τὴν εὐδίαν τοῦ μετώπου σου καὶ εἰς τὴν

Μονάχα δυὸ φρικτοὶ λησται πιαστῆκαν 'στὴν Ἀθήνα,
'Απὸ ἐκείνους ποὺ κλεψάν τὸν Σοῦτερ... τί μᾶς νοιάζει;
'Ας κλέβεται ὁ Γερμανὸς καὶ ὁ Ἑγγλέζος· δεῖνα,
φθάνει μονάχα Ἑλληνα κανεῖς νὰ μὴ πειράζῃ.
Κι' εἶχαν μὲ λίραις Ἀγγλικαῖς γεματο τὸ κεμέρι,
Μὰ τώρα τί νὰ ἐγίναν ἢ λίραις ποῖος τὸ ξέρει;

'Αν ἐρωτᾶτε, κύριοι, πῶς εἶναι κι' ἡ υἱεῖα,
Τὸ Ἰατροσυνέδριον τὴν κῆρε σὰν καλῶ...
Ναὶ μὲν ὁ τύφος λύσσαζε καὶ ἡ δυσεντερία,
'Αλλὰ καὶ πέρσιν 'πέθαιναν, μᾶς λέει, πρὸ πολλοί.
'Αν δὲν πεθαίνουν ἐκατὸ τοῦλάχιστον τὴν ὥρα,
'Ας μὴ φοβᾶται τίποτε τῶν Ἀθηνῶν ἡ χώρα.

'Ο Δήμαρχος εὐρίσκειται σ'ἀδιάνοχη μουρμούρα,
'Βρίζει τὸν Δοῦκα δυὸ φορὰς καὶ τρεῖς τὴ Νομαρχία,
Τὰ βίχουν πάλι καὶ αὐτοὶ 'στοῦ Σούτσου τὴ καμποῦρα,
Κι' ὅμως ἐμεῖς, πεθαίνομε μὲ τόση ἡσυχία.
Γροθιαῖς, κλωτσιαῖς, συμβούλια γι' αὐτὸ τὸ Κεφαλάρι,
Γουρουνῖα 'βρίζονται ἐδῶ, καὶ παρκεῖ γαιθάρου.

Σταμάτα, τύφε ἄγριε, καὶ ἓνα μὴ πεθάνῃς,
'Ὡ, ὅτου νὰ παστρέψωμε τὰ βρώμικα νερά μας
'Απὸ τὰ βικτηρίδια—ὡς λέγει Δεληγιάννης.—
'Ὡ τύφε σὺ κοιλιακὲ, μὴν ἐμπῇς 'στὴν κοιλιά μας.
'Απάνω 'στὴν κατάληψι μᾶς, ἤλθες καὶ σὺ τώρα;
Καὶ πάλι σὲ παρακαλῶ σταμάτησε τὴ φόρα.

Καὶ ὅμως, φίλοι κύριοι, μὲς 'στὴν ἐπιδημία
'Ο Μπούμπουλης ἐργάζεται καὶ γιὰ θωρακιστά·
Δὲν σκιάζεται τὴ γαστρικὴ καὶ τὴ δυσεντερία,
Κι' εἰς κύματα καὶ τρόπαια ἐλευθέρως πετᾷ.
Αὐτὸ θὰ 'πῇ πολιτικὸς!... ὁ κόσμος νὰ πεθαίνη
Κι' αὐτὸς 'στὸ ὑπουργεῖο του ν'ἀνεβοκατεβαίνη.

Πῶς ἔχει καὶ ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους;
Τρώγει καλὰ; πίνει καλὰ; κοιμᾶται μ' ἡσυχία;
Τί σκέπτεται γιὰ τὸ νερὸ καὶ γιὰ τοὺς ἀποπάτους;
Τί λέγει γιὰ τὴν Ἠπειρὸ καὶ γιὰ τὴν Θεσσαλία;
Τόσο πολλὸ ἐπάχυνε 'στὰ μπάνια ὁ καυμένος,
Ποῦ ἐγίνε ἀγνώριστος... ὦ! τί χαρὰ 'στὸ γένος!

Καὶ τώρα γιὰ τοὺς Ἑλληνας δὲν εἶναι ἄλλο νέο,
Μονάχα ὅτι ἐγίνε Ῥωμὰ μὲ νέα Τοῦρκα,
Καὶ κατὰ τηλεγράφημα τοῦ 'Ρέουτερ σπουδαῖο
'Ο στρατηγὸς τῆς κατοχῆς πηγαίνει γιὰ τὴ Φοῦρκα.
Μὰ γιὰ τὴ Φοῦρκα, κύριοι, θαρρῶ πῶς εἴμαστε' ὅλοι,
Κι' οἱ ὑπουργοὶ κι' οἱ δήμαρχοι καὶ οἱ γιατροὶ κι' οἱ ἰσόλοι.

Souris

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

'Όσα ἐγράψαν κατὰ τῶν Δημοτικῶν ἀρχόντων καὶ
αὐτὰ ἀκόμα τὰ ὑφ' ἡμῶν γραφέντα ἅπερ ἐλογίσθησαν ὡς
τὰ δεινότερα πάντων, ἀλλὰ καὶ τὰ δικαιοτάτα, ἦταν μὴ-
δὲν ἀπέναντι τῶν ὑπ' αὐτῶν τούτων πρὸς ἀπολογία δη-

ἀγνότητα τῆς ψυχῆς σου καὶ εἰς τὴν εἰρήνην τῆς καρδίας
σου. 'Ο ἔρως εἶναι ὤσιανός, εἰς σὺ τὸν πυθμένα ἄγωνιῶ
δυστυχῆς καὶ τεταπεινωμένος. Ὑψώθητι σὺ, παρθένε, ὡς
ἄστρον διαυγὲς καὶ ἐράσμιον ὑπεράνω νεφέλης τεταραγ-
μένης καὶ σκοτεινῆς· τὰ πάθη μου ἂς μὴ θίξωσι τὸ ἄχραν-
τόν σου φῶς, ἔστω καὶ ἂν μύρια θανάτου ἀγωνίαι θα κα-
ταταυρανίσωσι τὴν ψυχὴν μου καθ' ἐκάστην καὶ ἀμετακλή-
τως.

Ce jeune homme il paraît qu'il m'aime plus que l'autre,
quoi qu'il ne m'a pincé jamais à la porte du théâtre. Pau-
vre garçon! S'il savait combien je suis sensible à son sen-
timent! Il est grand; il me paraît fort; c'est justement ce
qu'il me faut. Il a l'air d'un poète; s'il faisait des son-
nets? Mon nom figurerait dans les feuilles; quel bonheur!
Mes amies se creveraient d'envie; pourquoi pas? Est-ce
que je ne suis plus belle qu'une autre? Mais à quoi sert la
beauté quand on a des parents si inhumains? Il me faut
absolument un amoureux, je le trouverai. Je languis tous
les jours piteusement; mon petit bijou ne me suffit plus;
mama ne me permet pas même la société d'un petit chien.
Quelle mère, mon dieu, quelle mère! L'autre jour
n'a-t-elle pas défendu à la cameriste de s'enfermer avec

moi dans ma chambre? n'a-t-elle pas ordonné d'ôter la
glace de ma chambre à coucher? Le pauvre poète qui m'aime
s'il savait combien je suis malheureuse, il ferait quelque
tentative pour m'approcher. Mais il ne me paraît pas entre-
preneur. Voilà pourquoi je le déteste. Du reste il n'est
pas possible qu'il soit mon mari, le pauvre diable! Jamais
ma mère n'y consentirait; il n'est pas de notre rang; il
n'est pas mis convenablement; pas de gands, pas de cha-
peaux neufs. Je me moque de lui; il me faut un mari
qui m'aime pour qu'il m'obéisse, c'est vrai; mais pas lui,
aucunement. Ah! si je trouvais un mari, chargé d'affai-
res, du moins correspondant des journaux européennes!

III

'Η ζωή μου ὁμοιάζει τοῦ ποταμοῦ τὴν ἀδιάλειπτον ροήν·
Πόθοι, αἰσθήματα, σκέψεις, ἀναμνήσεις, ἐλπίδες, ῥέουσι
μετ' ἀκατασχέτου ὁρμῆς πρὸς τὴν θάλασσαν τῆς αἰωνιό-
τητος, ἡ δὲ ψυχὴ μου ἀπογοιμνύται καθ' ἐκάστην πάσης
δυνάμεως καὶ πάσης χάριτος, ὡς δένδρον φυλλορροοῦν τοῦ
φθινοπώρου. Νομίζω ὅτι ἵσταμαι ἐν μέσῳ τοῦ παντός ὡς
παίγνιον τῆς φύσεως, ταχέως, ἀκατανοήτως ταχέως περι-
στρεφόμενης περὶ ἐμέ. Δὲν ὑπάρχει σωτηρία, μήτε ἐλπίς,
μήτε ἔλεος· καὶ ἐν τῇ φρικτῇ ταύτῃ περὶ ἐμέ ἐρημία, ἡ
ἰδία μου ὑπαρξίς ἐξεμνηστεύθη. Ποῦ νὰ κατευθυνθῶ, ποῦ